

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ ΙΩΑΣΑΦ - ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΤΟ ΑΝΔΡΕΪΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ

Ἀπόδοσις εἰς τὸ ἄρθρον <<ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ>>, δημοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικόν, << ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ >> Ἀύγουστος 1995

**8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1996
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ**

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ἡ Ἀπάντησις αὐτῆ, εἰς τὸ ἄρθρον << Νομοκανονική Θεώρησις >> τῶν αἰρετικῶν Νεοεικονομάχων Στεφάνου, Νεοφύτου ἀδελφῶν Τσακίρογλου καὶ Ἐλευθερίου Γκουτζίδη εἰς τὸ περιοδικόν << Κ.Γ.Ο. >> ἀποδεικνύει μὲ ἀπλά ἐπιχειρήματα καὶ εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας θεολογικὰς γνώσεις διὰ τὸ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ καὶ τὸ ΣΧΙΣΜΑ διὰ τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων δὲν εὐσταθοῦν καὶ καταρρίπτονται, & ἀπορρίπτονται ἀσυστητῶς.

Τὸ παράλογον σκεπτικόν των εἰς τὸ ὁποῖον ἐστήριξαν τὸ ΣΧΙΣΜΑ τοὺς καὶ τὸ ἐπέδυσαν μὲ τὸν μανδύα, << Νομοκανονική Θεώρησις >>, δὲν ἔχει πείσει οὔτε τὸν ἑαυτὸν τοὺς. Τὸ ἔγραψαν διότι ἔπρεπε " κάτι " νὰ γράψουν καὶ διότι ὁ πολὺς κόσμος δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ ἀλλὰ θὰ ἀρκεσθῇ μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τίτλου << Νομοκανονική Θεώρησις >>, καὶ θὰ νομίζῃ διὰ " κάτι " γράφει.

Τὸ ὅλο τοὺς σκεπτικόν, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐφόρτωσαν τὸ ΣΧΙΣΜΑ τοὺς, εἶναι διὰ ἐπειδὴ οἱ (5) Ἀρχιερεῖς ἦτοι ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱ. Συνόδου (τὰ 7/10), ἔθεσαν εἰς προσωρινὴν ἀργίαν τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον ἐνὸς μηνὸς τὸ ἀργότερον καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐκδικασθῇ ἡ ὅλη ὑπόθεσις ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, << ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠδύναντο νὰ συμμετέχουν εἰς τὰς συνεδριάσεις ὡς κανονικά μέλη αὐτῆς.... >>

Τί πῶς νόμιμον νὰ γινοῦν οἱ (5) Ἀρχιερεῖς νὰ ἐκδικασθῇ ἡ ὑπόθεσις ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ; ; ;

Μετά τὸ ΣΧΙΣΜΑ τοὺς καλοῦν τοὺς (5) Ἀρχιερεῖς εἰς κοινὴν σύσκεψιν διότι ὅπως γράφουν, τοὺς θεωροῦν << εἰσέτι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς.... >>

Ἰδοὺ τὸ παράλογον & ἀλλοπρόσαλλον σκεπτικόν των.

Ὅταν ἔθεσαν οἱ (5) Ἀρχιερεῖς τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον εἰς προσωρινὴν ἀργίαν δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ συνεδριάσῃ μετὰ τοὺς Ἀνδρέα, Νικόλαο, Παχώμιο ὅτι νῦν ὡς πού τοὺς καθαίρεσαν καὶ τοὺς τρεῖς, δύνανται νὰ συνεδριάσῃ καὶ εἶναι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ δι' αὐτοὺς ! !

Ἄρα ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχαν καθαίρεσθαι πρὶν τὸ ΣΧΙΣΜΑ διὰ ^{να} ἠδύναντο νὰ συνεδριάσῃ ! ! !

Αὕτη εἶναι ἡ βαρύγδουπος θεολογικὴ ἀποψις τῆς << Νομοκανονικῆς Θεωρήσεως >> τῶν νεοεικονομάχων αἰρετικῶν.

Μόνον διὰ λόγους πίστεως πρέπει νὰ ἀποκόψῃς κάποιον ὅτι νεοεικονομάχοι δὲν ἀπέκοψαν τοὺς (5) Ἀρχιερεῖς διὰ λόγους πίστεως.

Ἄρα ἀνυπόστατος καὶ ἀκυρὸς ἡ << Νομοκανονική Θεώρησις των >>.

Μωραίνει Κύριος οὗς βούλεται ἀπωλέσαι.

ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΙΩΑΣΑΦ

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

8 'Απριλίου 1996

Τ Ο Α Ν Δ Ρ Ε Ϊ Κ Ο Ν Σ Χ Ι Σ Μ Α

'Απάντησις εἰς τὸ ἄρθρον «ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ», δημοσιευθέν ὑπὸ τῶν π.Στεφάνου καὶ π.Νεοφύτου Τσακίρογλου καὶ 'Ελευθερίου Γκουτζίδη, εἰς τὸ περιοδικόν "Κήρυξ γνησίων ὀρθοδόξων", Αὐγούστου 1995.

'Ανεγνώσαμε εἰς τὸ περιοδικό Κ.Γ.Ο (Αὐγ. 1995) τὸ ἄρθρον "Νομοκανονικὴ θεώρησις" καὶ εἶδαμεν εἰς αὐτό ὅτι οἱ πραγματικοὶ αὐτουργοὶ τοῦ σχίσματος εἰς τὴν 'Εκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ, Στέφανος καὶ Νεόφυτος Τσακίρογλου μετὸν κ. 'Ελ. Γκουτζίδη, προσπαθοῦν νὰ προσδώσων νομιμότητα εἰς τὸ σχίσμα πού ἐδημιούργησαν εἰς τὴν 'Εκκλησίαν, ἐπιρρίπτοντας τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς πέντε 'Αρχιερεῖς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοὺς αὐτὸν ἐπικαλοῦνται εἰς τὸ ἄρθρο τοὺς καὶ ἱεροὺς κανόνας, προσπαθώντας νὰ ἀποδείξουν (σύμφωνα βέβαια μετὴν ἐρμηνείαν, πού αὐτοὶ κάνουν), τὴν «κανονικότητα»(!!!) τῆς δημιουργηθείσης νέας παρατάξεως τῶν, καθὼς καὶ τὴν «ἀντικανονικότητα» τῶν ἐνεργειῶν τῶν πέντε 'Αρχιερέων, πού παρέμειναν πιστοὶ φύλακες τῆς Παραδόσεως τῆς 'Εκκλησίας. Διὰ τοῦτο θὰ κάνωμεν μερικές παρατηρήσεις καὶ κριτικὴ εἰς τὸ κείμενον αὐτό, οὕτως ὥστε νὰ διακρίνουν τὴν ἀλήθειαν καὶ οἱ ἀπλοὶ χριστιανοί. Πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ καταλάβουν (διὰ νὰ μὴ ἐξαπατῶνται ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδεῖους), ποῖοι εἰς τὴν πραγματικότητα ἔχουν γίνει ὄργανα (ἠθελήμενα ἢ ἀθέλητα) τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἔχουν κάνει πραξικόπημα καὶ σχίσμα εἰς τὴν 'Εκκλησίαν.

Κατ' ἀρχὰς παρατηροῦμεν ὅτι, ὁ κ. Γκουτζίδης μετὸς ἀδελφούς π.Στέφανον καὶ π.Νεοφύτον, εἰς τὴν "νομοκανονικὴν" θεώρησίν των, ἀναφέρονται εἰς τὰς ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθμόν: 95/10-5-95, 4/7-6-95 καὶ 10/25-6-95 τῶν πέντε 'Αρχιερέων Μεσσηνίας κ.κ.Γρηγορίου, 'Αττικῆς κ.κ.Ματθαίου, Φθιώτιδος κ.κ.Θεοδοσίου, Κοζάνης κ.κ.Τίτου, καὶ Θεσ/νίκης κ.κ.Χρυσοστόμου. Τὰς ἀποφάσεις αὐτάς τὰς κρίνουν ὡς «ἀντικανονικὰς καὶ ἀκύρους», χωρὶς νὰ ἀναφερθοῦν καθόλου

εἰς τὴν βασικὴν αἰτίαν πού διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς Ἱεραρχίας. Ἀποσιωποῦν δηλαδή τὸ θέμα τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τὴν εἰκονομαχίαν τὴν ὁποίαν διέδωσαν εἰς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα οἱ ἴδιοι μὲ τίς ἀντορθόδοξες καὶ βλάσφημες θεωρίες κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Θὰ παρακολουθήσωμεν ὅμως λεπτομερέστερα τὸ σκεπτικὸ τους καὶ θὰ εἴδωμεν ἐπίσης τοὺς ἱερούς κανόνας πού προβάλλουν προκειμένου νά ἀποδείξουν τὰς μὲν ἀποφάσεις τῶν πέντε Ἀρχιερέων ἐσφαλμένας, τὸ δὲ πρᾶξικόπημα τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Ἀνδρέα (πού εἶναι ἔργο δικό τους), ὡς κανονικὴν πρᾶξιν. 1) Γράφουν:

«Οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς (κ.κ. Γρηγόριος, Ματθαῖος, Θεοδοσίος, Τίτος καὶ Χρυσόστομος) μὲ τὴν κοινήν ἐνέργειάν των νά κηρύξουν «ἐκπτωτον» τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. ΑΝΔΡΕΑΝ, νά θέσουν αὐτὸν εἰς ἀργίαν καὶ νά τὸν καλέσουν ἐν συνεχείᾳ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νά δώσῃ ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν γνώμην των ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν, προέβησαν εἰς ἐκκλησιαστικὸν ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ τόσον κατὰ τῆς προϊσταμένης αὐτῶν ἀρχῆς, ἢ ὁποία εἶναι ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὅσον καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτῶν Πρώτου, ὃ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.», (σελ. 197).

Βλέπουμε πὺς αὐτὸ πού λέγουν ὅτι: «Οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς ... μὲ τὴν κοινήν ἐνέργειάν των τὰ κηρύξουν "ἐκπτωτον" τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον» εἶναι ἓνα μεγάλο ψεῦδος, διότι οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς μόνον τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας κατ' ἀρχὴν ἐπέβαλον εἰς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον», μέχρις ἐκδικάσεως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν ἀντικανονικῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν του. Αὐτὸ τὸ ἔκαναν ἀφοῦ προηγουμένως τὸν παρεκάλεσαν ἐπανειλημμένως γραπτῶς ἀλλὰ καὶ προφορικῶς καὶ δέν ἠδυνήθησαν νά τὸν πείσουν νά συγκαλέσῃ τὴν Ἱ.Σύνοδον. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἐνεργείας τῶν πέντε Ἀρχιερέων ὑπὸ τοῦ κ. Γκουτζίδη καὶ τοῦ περιβάλλοντος του ὡς «ἐκκλησιαστικὸν ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ», εἶναι ἀθαίρετος, ἀναπόδεικτος καὶ χωρὶς κανένα κανονικὸν ἔρεισμα. Ματαίως προσπαθοῦν νά ἀποδώσουν εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτὴ τὰ κανονικὰ ἀδικήματα τῆς πατρίας καὶ τυρείας ἐπικαλούμενοι τοὺς ἱερούς κανόνας, τὸν 18ον τῆς Δ' οἰκουμένης Συνόδου καὶ τὸν 34ον τῆς ΣΤ' οἰκ. Συνόδου. Οἱ κανόνες αὐτοὶ δέν ἀναφέρονται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Συγκεκριμένα ὁ 18ος τῆς Δ' οἰκουμ. Συνόδου ἀναφέρει:

«Τὸ τῆς συνωμοσίας, ἢ πατρίας ἔγκλημα, καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντῃ κενώλνται, πολλῶ δὴ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦτο γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει. Εἴ τινες τοίνυν Κληρικοὶ ἢ Μονάζοντες εὐρεθεῖεν, ἢ συνομνύμενοι, ἢ φατριάζοντες, ἢ κατασκευᾶς τυρεύοντες Ἐπισκόπους ἢ Συγκληρικοὺς, ἐκπιπέτωσαν πάντῃ τοῦ οἰκείου βαθμοῦ.

Ἐρνητεία.

... Λοιπόν άνίως εύρεθούν μερικοί κληρικοί, ή μοναχοί νά συνομνύουν, ή νά φατριάζουν, ή άλλα τινά σκληρά καί πονηρά νά κατασκευάζουν (τούτα γάρ δηλοῖ, τό, τυρεύοντες, κατά τό, έ- τυρώθη ως γάλα ή καρδία αὐτῶν, αντί τοῦ έσκληρύνθη ωςάν τυρί) έναντίον εἰς τούς 'Επισκόπους αὐτῶν καί συγκληρικούς, ἄς καθαίρωνται.».

Ὁ ιερός αὐτός κανών φανερά καί ξεκάθαρα αναφέρεται εἰς κατωτέρους κληρικούς ή μοναχούς, οἱ ὅποιοι φατριάζουν κατά έπισκόπων ή συγκληρικῶν. Δέν αναφέρεται εἰς φατρίας έπισκόπων κατά έπισκόπων, πολύ περισσότερο δέν αναφέρεται, δέν έχει καμμία σχέσιν, διά φατρίας Συνόδου Μητροπολιτῶν κατά τοῦ έαυτῶν "πρώτου" ('Αρχιεπισκόπου)!! Κάτι τέτοιο εἶναι άδιανόητον. Ὅταν ή πλειοψηφία τῆς Συνόδου εἶναι κατά τοῦ έαυτῆς πρώτου, αὐτό ποτέ δέν ήμπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ ως φατρία, διότι ή πλειοψηφία τῆς 'Ι. Συνόδου εἶναι αὐτή ή Σύνοδος, τάς αποφάσεις τῆς ὁποίας μόνον μείζον Σύνοδος ήμπορεῖ νά ανακρίνη καί ὄχι λαϊκοί ή κληρικοί. Τό ὅτι οἱ άδελφοί Τσακίρογλου μέ τόν κ. Γκουτζίδη κατακρίνουν καί αποδοκιμάζουν τήν απόφασιν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου ως «ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ», δέν εἶναι καθόλου παράξενον, διότι αὐτοί έχουν τούς έαυτούς των πάνω από τήν Σύνοδο, τήν ὁποίαν θέλουν νά κατευθύνουν.

'Επίσης ὁ 34ος κανών τῆς ΣΤ' οἴκουμ. Συνόδου έπαναλαμβάνει καί επικυρώνει τόν 18ο κανόνα τῆς Δ' οἴκου, . Συνόδου.

«Καί τοῦτο δέ τοῦ ίσοατικῶ Κανόνος σαφῶς διαγορεύοντος, ως τό τῆς συνωμοσίας, ή φατρίας έγκλημα καί παρά τῶν έξω νόμων πάν- τη κειώλυται, πολλῶ δέ μάλλον έν τῇ τοῦ θεοῦ 'Εκκλησίᾳ τοῦτο γίνεσθαι άπαγορεύειν προσήκει. Καί ήμεῖς παραφυλάττειν σπουδά- ζομεν, ὥστε εἴ τινες κληρικοί, ή Μοναχοί εύρεθεῖεν, ή συνωμνύ- μενοι ή φατριάζοντες, ή κατασκευάς τυρεύοντες 'Επισκόπων ή συγκληρικῶν, έκπιπτέτωσαν πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ.»

Καί αὐτός ὁ κανών αναφέρεται εἰς φατρίας κληρικῶν καί Μοναχῶν κατά 'Επισκόπων καί ὄχι 'Επισκόπων κατά 'Αρχιεπισκόπου, ὅπως έρμηνεύουν μέ περισσήν άσχετωσύνην περί τό Κανονικόν Δίκαιον έπικαλούμενοι τούς ιερούς αὐτούς κανόνας, οἱ άδελφοί Τσακίρογλου καί ὁ κ. Γκουτζίδης.

2) "Άλλη κατηγορία κατά τῆς αποφάσεως τῶν πέντε 'Αρχιερέων, πού παρουσιάζουν εἰς τήν «νομοκανονικήν» των θεώρησιν, εἶναι ὅτι δῆθεν οἱ πέντε 'Αρχιερεῖς. «... έσφετερίσθησαν έξουσίαν καί ένοσφί- σθησαν δικαιώματα καί έρμοδιότητας τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου, αλλά καί τοῦ ίδίου τοῦ 'Αρχιεπισκόπου.» (σελ.199).

Πρός στήριξιν τῆς απόφεως των αὐτῆς, αναφέρουν τόν 34ον 'Αποστολι- κόν κανόνα διακελεύοντα:

«Τούς Ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους, εἶδέναι χρή τόν ἐν αὐτοῖς Πρῶτον, καί ἡγεῖσθαι αὐτόν ὡς κεφαλὴν, καί μηδέν τι πράττειν περιττόν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης μόνῃ δέ πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικία ἐπιβάλλει, καί ταῖς ὑπ' αὐτόν χώραις. Ἀλλά μηδέ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι. Οὕτω γάρ ὁμόνοια ἔσται, καί δοξασθήσεται ὁ Θεός, διὰ Κυρίου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα». «Πρῶτος» δέ εἶναι «ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πρώτης καθέδρας» (Πηδάλιον, σελ. 37, ὑπόσημ. 1), ἤτοι ἐν προκειμένῳ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Παρατηροῦμεν ὅτι: α) Ὁ 34ος Ἀποστολικός κανὼν, ἀποβλέπων εἰς τὴν ὁμόνοιαν, ὀρίζει καί θέλει ὡς εὐχῆς ἔργον, οὔτε οἱ Ἐπίσκοποι νά πράττουν τίποτα χωρίς τὴν γνώμην τοῦ Πρώτου, οὔτε ὁ Πρῶτος (Ἀρχιεπίσκοπος) χωρίς τὴν γνώμην τῆς Συνόδου. Ἡ διαφωνία ὁμως Ἀρχιεπισκόπου καί Συνόδου, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας δέν ἦταν κάτι τό σπάνιον, ἀλλά συνέβαινε πολλάκις. Ἐάν ἐκληφθῆ κατὰ γράμμα ὁ ὀρισμός τοῦ κανόνος, τότε τὰ διαφωνούμενα θέματα, ἐπρεπε νά παραμένουν ἄλυτα, μέ συνέπεια τὴν ἀναρχίαν καί τὰ σκάνδαλα. Ἐξ ἀρχῆς ὁμως καί πάντοτε εἰς τὰς Συνόδους ἐλύοντο ὅλα τὰ θέματα μέ τὴν πλειοψηφίαν τῶν Ἐπισκόπων, παρά τὴν διαφωνίαν τυχόν τοῦ Πρώτου ἢ μερικῶν Ἐπισκόπων, καθὼς διαλαμβάνει καί ὁ βος κανὼν τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' οἴκουμ. Συνόδου «κρατεῖτω ἡ τῶν πλειόνων ψῆφος». Τό συμπέρασμα τοῦ κ. Γκουτζίδη καί τῶν ἀδελφῶν Τσακίρογλου, ὅτι ἄνευ γνώμης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου «οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς δέν δύνανται οὐδέν νά πράττουν», εἶναι λανθασμένον, διότι παραποιοῦν κυριολεκτικὰ τό πραγματικόν νόημα τοῦ 34ου Ἀποστολικοῦ κανόνος, ὅταν μέ τὴν διατύπωσίν τούς αὐτῆ, ἀποδίδουν ἴσα δικαιώματα καί ἐξουσία εἰς τόν Πρῶτον Ἐπίσκοπον (Ἀρχιεπίσκοπον) μέ τὴν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων. Ἰσα δικαιώματα ὁμως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἔχει δώσει εἰς τούς πρώτους τῶν Ἐπισκόπων ἢ Μητροπολιτῶν μέ τὴν Σύνοδον. Τέτοια δικαιώματα μόνον ὁ Πάπας ἐσφετερίσθη. Ὁ Συνοδικός τόμος τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ 1850, πού ὀρίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, δέν εἶναι ἀντίθετος μέ τόν 34ομ Ἀποστολικόν κανόνα, ἀλλά ἐκφράζει τό πραγματικόν νόημα αὐτοῦ. Αὐτό βεβαιώνεται καί ἀπό τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας βλέπουμε πολλάκις Ἀρχιεπισκόπους, Μητροπολίτας ἢ καί Πατριάρχας, νά κρίνωνται, νά κατακρίνωνται καί νά καθαίρωνται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων, ὅταν ἔσφαλαν εἰς κανονικά ἢ δογματικά θέματα. Τοῦτο εἶναι πασιφανῆς ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἦτο πάντοτε καί παραμένει ἡ ὑπερτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, πού ἐπιλαμβάνεται καί ἐπιλύει τὰ πάσης φύσεως ἐκκλησιαστικά θέματα, εἰς τὴν κρίσιν τῆς ὁποίας ὑπέκεινται καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλά καί ὁ Πατριάρχης.

Ἐν προκειμένῳ, οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς πού ἀποτελοῦν τήν πλειοψηφίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν «ἐνοσφίσθησαν δικαιώματα καί ἀρμοδιότητας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου», ὅπως παραποιώντας τήν ἀλήθειαν ἰσχυρίζεται ὁ κ. Γκουτζίδης, ἀλλά ἔχουν τά δικαιώματα αὐτά κανονικῶς, ἐκκλησιαστικῶ Δικαίῳ.

β) Πρέπει νά σημειώσωμεν ὅτι οἱ ἀδελφοί Τσακίρογλου μέ τόν κ. Γκουτζίδα, πού χειραγωγοῦν καί κατευθύνουν ἀπόλυτα τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» Ἀνδρέαν ἐξυψώνοντας αὐτόν, (μέ τό νά τοῦ ἀποδίδουν δικαιώματα καί ἐξουσίας Συνόδου), κατήργησαν τό Συνοδικό σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί εἰσήγαγον Ἀρχιεπισκοπικό σύστημα, ξένο παντελῶς πρὸς τήν ὀρθόδοξον Παράδοσιν. Ἐπί μίαν τετραετίαν οἱ ἐργασίες καί συνεδριάσεις αὐτῆς (Ἱ. Συνόδου), ἦταν "παρωδίες Συνόδου" ἢ καλλίτερα ἀποτελοῦσαν τραγωδία τῆς Συνόδου. Διότι οἱ Ἀρχιερεῖς εἶχαν ὡς σκοπόν, ἤθελαν ἀντί κάθε ἄλλου θέματος νά καταδικασθοῦν πρῶτον τά καινοφανῆ καί ἀντορθόδοξα φρονήματα πού ἐγράφησαν κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκότων, ὅπως λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, νά μὴν προκρίνῳνται πρὸς ἐξέτασιν ἄλλα θέματα, εἰάν πρῶτον δέν ἐξετασθοῦν τά τῆς Πίστεως. "Ὅμως ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» δεσμευόμενος ἀπό τοὺς συμβούλους του, μέ κάθε τρόπο ἀπέφυγε τό θέμα αὐτό καί προέβαλλε ἄλλα θέματα." Ἐτσι δι' ὅλα τά θέματα οὐδεμία ἀπόφασις ἐλαμβάνετο. Καί ἐνῶ ἡ δευτέρα Ἐγκύκλιος, πού κατεδίκασε τά νεοεικονομαχικά φρονήματα, ἀνεμένετο νά ἀποκαταστήσῃ τήν εἰρήνην, ἐπειδή ἐνεκρίθη καί ὑπεγράφη ὑφ' ὄλων τῶν Ἀρχιερέων καί αὐτοῦ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου», ἀντίθετα ἐπροκάλεσε τήν σφοδρότάτην ἀντίδρασιν τῶν εἰκονομάχων Ἐλ. Γκουτζίδα, ἀδελφῶν Τσακίρογλου καί λοιπῶν. Ἐτσι ὁ ἀξιοθρήνητος «Ἀρχιεπίσκοπος», ἐκτός ἀπό τήν ἐπίπληξιν πού ἐδέχθη ἀπό τοὺς καθοδηγητάς του, τοῦ ὑπεβλήθη ὑπ' αὐτῶν νά ἄρῃ τήν ὑπογραφήν του ἀπό τήν Ἐγκύκλιον. Μέ τήν ἄρσιν τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ, καθῶς καί τοῦ Ἐπισκόπου Πειραιῶς Νικολάου, ἡ διαμάχη εἰσῆλθε εἰς ὀξεῖαν φάσιν, ἐπειδή ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ὠδηγήθη περαιτέρω εἰς τήν κατάργησιν τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλά καί εἰς τήν μὴ σύγκλησιν τῶν τακτικῶν συνεδριάσεων τῆς ὀλομελείας τῆς Συνόδου.

Αἱ προβαλλόμεναι ἀφορμαί τῆς μὴ συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας

Ὁ κ. Γκουτζίδης μέ τοὺς ἀδελφ. Τσακίρογλου, πού ἐμπόδιζον τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» Ἀνδρέαν νά συγκαλέσῃ τήν Ἱ. Σύνοδον (δι' αὐτό καί εἶναι οἱ κυρίως αὐτουργοί τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως), προσπαθοῦν ὄχι μόνον νά δικαιολογήσουν τήν ἄρνησιν τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» νά συγκαλέσῃ τήν Ἱ. Σύνοδον, ἀλλά καί νά ἐπιρρίψουν τήν εὐθύνην εἰς τοὺς πέντε Ἀρχιερεῖς. Γράφουν:

«Ὡς πρὸς τὴν ἀπαίτησιν τῶν πέντε, ὅτι «ἔδει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νὰ συγκαλέσῃ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πρὸ τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, ὡς διακελεύεται ὁ 8ος κανὼν τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου, οἱ κατήγοροι φαίνεται ὅτι ἀγνοοῦν τὴν ὑπαρξίν μεταγενεστέρων ἱερῶν κανόνων, οἱ ὅποιοι προβλέπουν τὴν σύγκλησιν Συνόδων ἅπαξ τοῦ ἔτους, καὶ δὴ κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ Πάσχα ἕως Ὀκτωβρίου, ὡς ὁ 8ος τῆς Πενθέκτης καὶ 6ος τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου:

«Ἐπειδὴ περ Κανῶν ἐστὶν ὁ λέγων, δὶς τοῦ ἔτους καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν χρή γίνεσθαι, διὰ συναθροίσεως Ἐπισκόπων, τὰς κανονικὰς ζητήσεις διὰ τὴν συντριβὴν, καὶ τὸ ἐνδεῶς ἔχειν πρὸς ὁδοιπορίαν τοὺς συναθροιζομένους, ὥρισαν οἱ τῆς ἑκτης Συνόδου ὅσιοι Πατέρες, ἐξάπαντος τρόπου καὶ προφάσεως, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ γίνεσθαι, καὶ τὰ ἐσφαλμένα διορθοῦσθαι. Τοῦτον οὖν τὸν Κανόνα καὶ ἡμεῖς ἀνανεοῦμεν...» (σελ. 201).

1) Παρατηροῦμεν ὅτι οἱ ἱεροὶ κανόνες, 8ος τῆς Πενθέκτης καὶ 6ος τῆς Ζ' οἰκουμ. Συνόδου, ὥρισαν «ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ γίνεσθαι» τὰς συναθροίσεις τῶν Ἐπισκόπων «διὰ τὴν συντριβὴν, καὶ τὸ ἐνδεῶς ἔχειν πρὸς ὁδοιπορίαν τοὺς συναθροιζομένους», (ἐπειδὴ ἦταν πολὺ δύσκολη τότε ἡ συνάθροισις τῶν Ἐπισκόπων, ἐξαιτίας τῶν πολὺ μακρῶν ἀποστάσεων, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ διανύσουν πεζοπορώντας). Μὲ τὰ σημερινὰ ὅμως μέσα συγκοινωνίας, μὲ τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐκμηδενισθῆ οἱ ἀποστάσεις, δὲν ἔπρεπε κἂν νὰ ἀναφέρουν τοὺς κανόνας αὐτοὺς, πού οἰκονομοῦσαν τὴν τότε δύσκολη κατάστασιν. Μήπως θέλουν νὰ εἶπουν οἱ νεοὶ αὐτοὶ «κανονολόγοι», ὅτι οἱ κανόνες πού ἐπικαλέσθησαν (8ος Πενθέκτης καὶ 6ος τῆς Ζ' οἰκουμ. Συνόδου), καταργοῦν τοὺς ἱεροὺς κανόνας, 37ον Ἀποστολικόν, 50ον τῆς Νικαίας, 20ον Ἀντιοχείας καὶ 19ον Χαλκηδόνας, οἱ ὅποιοι ὀρίζουν ὅτι δὶς τοῦ ἔτους νὰ γίνωνται οἱ συναθροίσεις τῶν Ἐπισκόπων; Μία τέτοια θεώρησις ὄχι μόνον κανονικὴ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ἀποτελεῖ παρερμηνείαν καὶ παραποίησην τοῦ ὀρθοῦ νοήματος τῶν κανόνων, ἢ μᾶλλον τρανῶς ἀποδεικνύει τὴν ἀδυναμίαν τῶν νὰ κατανοήσουν τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ τὸ γράμμα τῶν ἱερῶν κανόνων. Διὰ παλαιότερας ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας ἐγίνοντο τετράκις τοῦ ἔτους. Ἦσαν κατ' αὐτοὺς ἀντικανονικαί; Πῶς αὐτὸ δὲν τὸ παρατήρησαν τότε, δηλαδή πρὶν ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ εἰκονολογικοῦ προβλήματος;

2) Ἐπανελημμένως προβάλλουν τὸ δικαίωμα ὅτι «ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου ἀποτελεῖ ἀποκλειστικόν πρῶνόμιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὡς "Πρώτου"». Τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν Πρῶτον, κυρίως διὰ τὰς ἐκτάκτους συνεδρίας. Αἱ τάκτικαὶ Συνάξεις εἶναι καθορισμέναι ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν δύναται ὁ πρῶτος Μητροπολίτης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος νὰ ἀρνηθῆ τὰς συνεδρίας αὐτάς, διότι καθίσταται

ἐνοχος διά παράλειψιν καθήκοντός του. Ἐπίσης καθίσταται παραβάτης τοῦ βου κανόνος τῆς Ζ' οἴκουμ. Συνόδου, πού ὀρίζει:

«... Εἰ δέ τις ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν ἀμελήσει τοῦτο γίνεσθαι, (τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱ. Συνόδου) ἐκτός ἀνάγκης καί βίας, καί τινος εὐλόγου προφάσεως, τοῖς ἐπιτιμίαις ὑποκείσθω.».

Δηλαδή καθίσταται ὑπόδικος ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων, ὁ κ. Γκουτζίδης καί οἱ συνεργάτες του, τό δικαίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου νά συγκαλῆ τὴν Σύνοδον τό ἐξηγοῦν αὐθαίρετα. Κατ' αὐτούς ἐάν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν θελήσῃ (σ.σ. ἐάν αὐτοί δέν τόν ἀφήσουν) δέν θά συγκαληθῆ ποτέ ἡ Ἱερά Σύνοδος, δηλαδή ἐπέρχεται ἡ διάλυσις τῆς Ἱεραρχίας.

3) Ὡς μίαν ἄλλην πρόφασιν προβάλλουν ἓνα μεγάλο ψεῦδος. Γράφουν:

«Ἐν προκειμένῳ ὁμῶς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι παρεκώλυσαν τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ὁποῖοι ἤθελον νά συγκαληθῆ ἡ Ἱερά Σύνοδος χωρὶς ἡμερησίαν Διάταξιν, νά εἰσηγηθοῦν δέ τὰ θέματα κατὰ τὴν ὥραν τῆς Συνεδριάσεως...», (σελ. 201).

Τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ὁ « Ἀρχιεπίσκοπος» μειονεκτοῦσε ἀριθμητικῶς εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον, οἱ δέ σύμβουλοί του δέν τοῦ εἶχαν πλεόν ἐμπιστοσύνη, ἐπειδὴ ὑπέγραφε τὴν Β' Ἐγκύκλιον, δι' αὐτό καί ἐχρησιμοποίησαν ἄλλην μέθοδον. Ὑπέδειξαν εἰς τόν « Ἀρχιεπίσκοπον» τὴν κατάργησιν τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία καθώριζε τὰ θέματα διά τὴν Σύνοδο τῆς ὀλομελείας καί ἀπαιτοῦσαν διά μέσου τοῦ « Ἀρχιεπισκόπου» νά στέλλουν γραπτῶς οἱ Ἀρχιερεῖς τὰ θέματα πού θά ἀπασχολοῦσαν τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις τῆς ὀλομελείας τῆς Ἱ. Συνόδου, διά νά ὀρίζουν αὐτοί ποία θέση θά ἐλάμβανε ὁ « Ἀρχιεπίσκοπος» εἰς τό κάθε θέμα. Αὐτό φαίνεται εἰς τὰς ἐπιστολάς ὑπ' ἀριθμόν 2792/28/15-11-1994, 2803/17-1-95 καί 2811/23-2/8-3-95, τὰς ὁποίας ἔστειλε ὁ « Ἀρχιεπίσκοπος» εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς. Εἰς μίαν ἄλλην ἐπιστολὴν του τὴν ὑπ' ἀριθ. 2818/2-4-95 συγκεκριμένα γράφει:

«Παρακλήθητε ὑπ' ἐμοῦ, ἀλλά καί ὡς Ἀρχιερεῖς ἦσασθαι ὑποχρεωμένοι νά εἶχατε ἀποστείλει ἐγγράφως τὰ θέματά σας καί ἂν δέν περιλαμβάνοντο εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν, τότε νά τὰ εἰσαγάγατε καί κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Συνεδριάσεως, πρό ἡμερησίας διατάξεως, διά νά περιληφθοῦν κανονικῶς.», (σελ. 11).

Ἡ καινοφανὴς αὐτὴ ἀξίωσις ἀποτελεῖ ὑπέρβασιν δικαιώματος καί ἀρμοδιότητος τοῦ « Ἀρχιεπισκόπου» καί, εἰσάγει Δυτικόν Πρωτεῖον, διότι κανονικὰ οἱ Ἀρχιερεῖς ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον, ὡς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τὴν ἀρχὴν καί ὄχι εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον. Τοῦτο φαίνεται καθαρά, ἐκ τοῦ ὅτι ἕκαστος Μητροπολίτης μνημονεύει «ὑπὲρ τῆς Ἱ. Συνόδου» καί ὄχι ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Εἰς τὰς πρωτοφανεῖς αὐτὰς ἀξιώσεις ἀπήντησαν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου

Ἀττικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 87/6-3-1995 ἐπιστολῆς, τονίσαντες:

«Μακαριώτατε. Ὅπως γνωρίζετε, ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπό τήν ἐφαρμοσθεῖσαν πράξιν ἐπί σειράν ἐτῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καί ὅπως πολλάκις σᾶς ἔχομεν τονίσει, οὐδέποτε ἡ ἀλληλογραφία δύναται νά ἀντικαταστήσῃ ἢ ὑποκαταστήσῃ, τόν Συνοδικόν Θεσμόν Διοικήσεως, μέ τόν ὁποῖον διοικεῖται ἐπί αἰῶνας ἡ Ἐκκλησία.

Καί πάλιν σᾶς ὑπενθυμίζομεν, ὅτι ἐπί τῶν ἡμερῶν μας τουλάχιστον, οὐδέποτε συνῆλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, χωρίς προηγουμένως νά συνέλθῃ ἡ Ἐνδημοῦσα Ἱερά Σύνοδος μετά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἡ μόνη ἔχουσα, τήν εὐθύνην καί τήν ἀρμοδιότητα, νά προετοιμάσῃ καί προγραμματίσῃ, τά θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως, καθώς καί τήν ἡμερομηνία συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἀκολουθῶς δέ νά ἐνημερώσῃ δι' Ἑμῶν τούς Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς, χωρίς νά τά κοινοποιῇ εἰς ὅλον τόν κλήρον καί τόν λαόν.», (σελ. 1-2).

Μέ τήν ἀπάντησιν αὐτήν τῶν Ἀρχιερέων, φαίνεται πόσον ψευδέστατος εἶναι ὁ ἰσχυρισμός τῶν ἀδελ. Τσακίρογλου, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι αὐτοί πού παρεκώλυσαν τήν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας. Αὐτά τά γράφομεν διὰ νά εἰδῆ καί ὁ πῖο ἀπλός καί ἀμερόληπτος ἀναγνώστης καί νά μὴν ἀπορῆ διατί ἔγινε τό σχίσμα. Ὅταν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος», καθοδηγούμενος ἀπό τούς «θεολογικούς συμβούλους του», ἐνεργεῖ κατ' αὐτόν τόν τρόπον, δηλαδή, διαλύει τήν Ἐνδημοῦσα (Διαρκῆ) Ἱερά Σύνοδο, δέν συγκαλεῖ τās τακτικές συνεδριάσεις τῶν Ἀρχιερέων, καταργεῖ τό Συνοδικό σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, τί ἔπρεπε νά γίνῃ; Ἡ ἐλάχιστη ποινὴ τῆς ἀργίας πού ἐπέβαλεν εἰς τόν «Ἀρχιεπίσκοπο» ἡ πλειοψηφία τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱ. Συνόδου, ἕως ὅτου ἀπολογηθῇ, ἦτο πρὸς θεραπείαν. Τήν ἐπιβολή αὐτῆ τῆς ἀργίας τήν χαρακτηρίζουν οἱ ἀδελ. Τσακίρογλου ὡς «πραξικόπημα», διὰ νά δικαιολογήσουν τό ἴδιόν τους πραξικόπημα, εἰς τό ὁποῖον ἐξώθησαν τόν «Ἀρχιεπίσκοπο».

4) Ἡ καταφρόνησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπό τόν αὐταρχισμό τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου»; ἔφθασε εἰς τό σημεῖον ὥστε διὰ πράξεις καί γεγονότα πού οἱ ἱεροὶ κανόνες ὀρίζουν τήν σύγκλησιν τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς ἐπίλυσιν αὐτῶν, αὐτός καθοδηγούμενος ὑπὸ τῶν συμβούλων του, ἐξελάμβανε τās πράξεις αὐτάς ἀντιστρόφως, δηλαδή ὡς αἰτία μὴ συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας!!! Ἐπί παραδείγματι: Διορίζει ὁ 5ος κανὼν τῆς Α' οἴκουμ. Συνόδου: Ἑρμηνεία:

«Διορίζεται ὁ παρῶν Κανῶν ταῦτα, διὰ τούς κληρικούς καί λαϊκούς ὁποῦ ἀφωρίσθησαν ἀπό τούς Ἐπισκόπους ἐκάστης ἐπαρχίας ...

ἐφάνη εὐλογον νά γίνωνται σύνοδοι τοπικαί δύο φοραῖς τόν χρόνον εἰς κάθε ἐπαρχίαν, καί νά συνάγωνται ὅλοι κοινῶς οἱ Ἐπίσκοποι νά τά θεωροῦν ...».

Βάσει τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ κανόνος, διά τό περιστατικό τῆς Καλαμάτας ὅπου ὁ ἅγιος Μεσσηνίας δέν ἐδέχθη εἰς τό συλλεΐτουργο τούς συνοδεύοντας τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» Ἀνδρέαν κληρικούς, τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994, ἔπρεπε νά συγκληθῆ ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ἐκδικάσῃ τήν ὑπόθεσιν. Τί ὅμως ἔγινε; Οἱ κληρικοί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀντί νά ἐνεργήσουν κανονικά, νά ζητήσουν δηλαδή ἀπό τόν «Ἀρχιεπίσκοπο» νά συγκαλέσῃ τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἡ ὁποία θά ἔκρινε τήν ὑπόθεσιν, αὐτοί τόν ἠμπόδισαν. Ἔκαναν ἐπανάστασιν καί ἀπεφάσισαν αὐτοί ἀντί τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐδημοσίευσαν διαμαρτυρίας, κατέκριναν καί διέσυραν δημοσίως τόν ἅγιον Μεσσηνίας. Ἡ πράξις των αὐτή, ὡς πατρία μόνον ἠμπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ καί ἐπομένως ἦσαν ὑπόδικοι κατά τούς ἱερούς κανόνας, (18ον τῆς Δ' οἰκουμ. Συνόδου καί 34ον τῆς ΣΤ' οἰκ. Συνόδου), πού διατάσσουν:

«... ὥστε εἴ τινες κληρικοί, ἢ μοναχοί εὐρεθεῖεν, ἢ συνωμνύμενοι ἢ φατριάζοντες, ἢ κατασκευάς τυρεύοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν, ἐκπιπτέτωσαν πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ.», (34ος τῆς ΣΤ' οἰκ. Συνόδου).

Ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ὅμως, πού ἐνεργεῖ ὡς «ὑποτακτικός» τῶν ἐν λόγῳ κληρικῶν, δέν ἠθέλησε νά συγκαλέσῃ οὔτε τήν τακτικὴν συνεδρίασιν τῆς Ἱ. Συνόδου, κατά παράβασιν καί τοῦ 37ου Ἀποστολικοῦ κανόνος, προστάσσοντος:

«Δεύτερον τοῦ ἔτους σύνοδος γινέσθω τῶν Ἐπισκόπων, καί ἀνακρινέτωσαν ἀλλήλως τά δόγματα τῆς εὐσεβείας, καί τὰς ἐμπιπτούσας Ἐκκλησιαστικὰς ἀντιλογίας διαλυέτωσαν ...».

Ἀπροκαλύπτως ἔτσι κατεφρόνησε τό Συνοδικόν σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί διὰ τά γεγονότα πού ἔπρεπε νά συγκαλέσῃ τήν Ἱερά Σύνοδο, αὐτά τά γεγονότα τὰ παρουσίασε ὡς αἰτία μὴ συγκλήσεως αὐτῆς.

Ἀπαίτησε δέ μοναρχικῶς ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς νά καταδικάσουν ἕκαστος ἐκτός Συνόδου τά γεγονότα αὐτά!!! Ἐγραφεν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος»:

«Καλῶ ὑμᾶς ... ὅπως ἀποδοκιμάσετε ἐγγράφως τὰς ἀντικανονικάς αὐτάς καί ἀπαρადέκτους ἐνεργείας», (ἀρ.πρ.2732/18-1-94,σελ.2).

Ποῦ ἠκούσθησαν τοιοῦτου εἴδους παράλογες ἀπαιτήσεις Ἀρχιεπισκόπου;; Καί ἐπειδὴ ἡ παράλογος αὐτῆ ἀπαιτήσις δέν ἱκανοποιήθηκε, βρῆκε ἀφορμὴ νά μὴ συγκαλέσῃ καί τήν ἤδη ὀρισθεῖσαν τακτικὴν συνεδρίασιν τῆς Ἱ. Συνόδου προφασιζόμενος ὅτι:

«εἶναι ἀδύνατον νά συγκληθῆ αὕτη τήν 23-2-94, ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ πρὶν ἀπὸ τά ἐν λόγῳ γεγονότα»,(ἀρ.πρ.1150/6-2-94).

Ματαιώνει λοιπόν και την όρισθεϊσαν συνεδρίασιν τής Συνόδου και χω-
ρίς να υπολογίση τους Αρχιερείς, μόνος του όρίζει Συνοδικόν Συλ-
λείτουργον, διά να διαδώση τό μήνυμα εις τόν άπλόν λαόν ότι δήθεν
«δέν υπήρξε και δέν υπάρχει εικονομαχία»!!! Η συμπεριφορά αυτή
άσφαλώς, δέν είναι συμπεριφορά Πρώτου Μητροπολίτου ή Επισκόπου,
μεταξύ ίσων, άλλά ένθυμίζει μεσαιωνικόν παπισμόν. Ο κ. Γκουτζίδης
διά να καλύψη και αυτήν την άυταρχικότητα, πού είναι καταλυτική του
Συνοδικού θεσμού τής Έκκλησίας, γράφει:

«... έκαστος επίσκοπος έν τή έαυτου επισκοπική περιφερεία δρᾶ,
άνευ γνώμης έτέρου προσώπου άκόμη και αυτής τής Ιεράς Συνό-
δου, εις θέματα ποιμαντικής, ως είναι εάν ή όχι θά τελεσθῆ
μία άρχιερατική θεία Λειτουργία μεθ' ενός ή πλειόνων άρχιε-
ρέων και ιερέων κλπ.», (σελ. 201).

Άς μή συγχύζη όμως έσκεμμένα τά πράγματα, διότι άλλο είναι άρχιε-
ρατική θεία Λειτουργία και άλλο Συνοδικό Συλλείτουργο, τό όποϊον
μόνον μέ την κοινήν άπόφασιν και συμφωνία τής Ιεράς Συνόδου ήμπο-
ρεϊ να γίνη.

5) Οί άδελφοί Τσακίρογλου διά να δικαιολογήσουν τό σχίσμα εις
τό όποϊον έξώθησαν τόν αξιολύπητον γέροντα «Αρχιεπίσκοπον», εις
τήν «θεώρησιν των», ή όποία μόνον κανονική δέν είναι, μεταξύ
των άλλων ισχυρίζονται ότι οι πέντε Αρχιερείς παραβαίνουν και τόν
14ον κανόνα τής Πρωτοδευτέρας Συνόδου:

«Εί τις Επίσκοπος, έγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατά του
οικείου Μητροπολίτου, πρό συνοδικής διαγνώσεως άποστήσει
έαυτόν τής προς αυτόν κοινωνίας και μή αναφέρει τό όνομα αυ-
του, κατά τό είθισμένον έν τή θεία μυσταγωγία· τουτον ώρισεν
ή άγία Σύνοδος καθηρημένον είναι, ει μόνον άποστάς του οικείου
Μητροπολίτου, σχίσμα ποιήσει· δεϊ γάρ έκαστον τά οικεία μέτρα
γινώσκειν, και μήτε τόν Πρεσβύτερον καταφρονεϊν του ιδίου
Επισκόπου, μήτε τόν Επίσκοπον του ιδίου Μητροπολίτου.».

Δυστυχώς άγνοούν οι άδελφοί Τσακίρογλου και ο κ. Γκουτζίδης ότι ο
κανών αυτός αναφέρεται εις Επίσκοπον ο όποϊος έπαφε να μνημονεύη
τό όνομα του οικείου Μητροπολίτου και δέν άφορᾶ την προκειμένην
περίπτωσιν εις την όποϊαν, έχουμε την πλειοψηφίαν τής Συνόδου των
Μητροπολιτών, οι όποιοι κατά τάξιν μνημονεύουν την Ιεράν Σύνοδον
και όχι τόν Αρχιεπίσκοπον ως τόν έαυτων «Πρώτον». Η προσπάθεια
των άνωτέρω συντακτών, να υποκαταστήσουν διά του Αρχιεπισκόπου την
Ιεράν Σύνοδον, είναι πράξις άντιεκκλησιαστική και παράνομος, όση
νομιμοφάνειαν και άν προσπαθούν να τής προσδώσουν γράφοντας:

«Έστω και άν τότε οι πέντε άρχιερείς, άπετέλουν την πλειοψη-

φίαν τῶν μελῶν αὐτῆς, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει σημαίνει ὅτι ἐκπροσωποῦν, ἢ ἐξεπροσώπουν πολύ περισσότερον ἀπετέλουν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀκόμη καὶ ἂν οἱ οὕτω πως στασιάζαντες ἀπέτε- λουν τὴν καμψηφίαν, πλὴν τοῦ Πρώτου, τῶν μελῶν αὐτῆς.», (σελ. 203).

Ἔτσι κατὰ τὸν κ. Γκουτζίδη, ἀκόμη καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν ἐκπρο- σωποῦν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον (!!), τὴν ἐκπροσωπεῖ μόνος τοῦ ὁ Ἀρχιε- πίσκοπος!!! Γράφει εἰς τὴν συνέχεια:

«Περὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν, ὄχι μόνον ὅταν παρίσταται ὁ Πρῶτος (ἢ, τοῦ θρόνου τούτου κενουμένου, ὁ πρῶ- τος τῆ τάξει ἐπίσκοπος), ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ Πρῶτος προσκαλεῖ τοὺς συνοδικοὺς ἀρχιερεῖς εἰς συνεδρίασιν, τῆς ὁποίας τὴν ἔ- ναρξιν καὶ λῆξιν κηρύσσει ὁ Πρῶτος.», (σελ. 204).

Δὲν μᾶς εἶπαν ὅμως οἱ νέοι αὐτοὶ κανονολόγοι, ἐάν ὁ Ἀρχιεπίσκο- πος δὲν συγκαλῆ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον (σ.σ. ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀφήνουν οἱ σύμβουλοί του), τότε διαλύεται αὕτη; Πολύ πλανῶνται ὅμως ὁ κ. Γκουτζίδης μὲ τοὺς ἀδελφ. Τσακίρογλου, ἐάν νομίζουν ὅτι ὁ Πρῶτος (Ἀρχιεπίσκοπος) ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ καταργήσῃ τὴν Σύναξιν τῶν Ἀρχιερέων, πού ἀποτελεῖ τὸ διοικητικὸν σῶμα τῆς Ἐκ- κλησίας. Ἐξ' ἄλλου καὶ οἱ ἴδιοι γράφουν:

«Ἐν περιπτώσει, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἠθέλεν ἐνερ- γήσῃ ἀντικανονικῶς ἢ καὶ, ἐνδεχομένως, ἀδιαφορῶν, ἀπέφευγε νὰ συγκαλέσῃ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου τὴν Σύνοδον ... ἡδύνατο ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης, ὑποκαθιστῶν τὸν ὑπὸ κατηγο- ρίαν Ἀρχιεπίσκοπον, νὰ συγκαλέσῃ νομοτύπως οὗτος τὴν Ἱερὰν Σύνοδον προσκαλῶν ἅπαντας τοὺς Ἀρχιερεῖς ...», (σελ. 199).

Αὐτὸ ἔγινε καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Μὴ συγκαλῶν τὴν Ἱ. Σύνοδον ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» Ἀνδρέας, ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχι- ερωσύνης Σεβασμιώτατος Μεσσηνίας Γρηγόριος, συνεκάλεσε αὐτήν, χω- ρὶς ὅμως νὰ ἐφαρμοσθοῦν λεπτομερῶς ὅλαι αἱ τυπικαὶ διαδικασίαι.

Ἔτσι ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς Ἀργίας εἰς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον», προ- βλεπομένη ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, ἦταν δικαιολογία. Διότι ὅπως ἔ- χουμε ἤδη παρατηρήσει, ἡ αὐταρχικότης τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Ἀνδρέου ἔναντι τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων, ἡ κατάργησις τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου, ἡ μὴ σύγκλησις καὶ τῶν τακτικῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας, ἔφερε τὴν τελείαν ἀναρχίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ ἄρνησις του νὰ καταδικάσῃ ἐν Συνόδῳ τὰ κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἀν- τορθόδοξα φρονήματα (τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ κυριώτερον), ἔδειξε ὅ- τι, ὄχι μόνον ἀπλῶς ἐκάλυπτε τὰ αἰρετικὰ φρονήματα, ἀλλὰ ὅτι εἶχε

αυτά και ως ὀρθόδοξα. Διὰ τοῦτο ἦτο ὑποχρεωμένος νά δώσῃ τὰς ἐξηγήσεις πού τοῦ ἐζήτησαν οἱ Ἱεραρεῖς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2803/17-1-1995 ἐπιστολῆς των. Ἐπειδή ὁμως οὐδεμίαν ἐξήγησιν ἐδέχθη νά δώσῃ εἰς τό θέμα αὐτό τῆς πίστεως, καθώς και διὰ ἄλλας κανονικάς παραβάσεις του (ὅπως διὰ τὰς ἐπεμβάσεις του εἰς ξένας ἐπισκοπικάς δικαιοδοσίας), ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς ἀναρχίας αὐτῆς μία χαώδης ἐκκλησιαστική κατάστασις. Ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔχουσα τήν εὐθύνην τῶν ἀποφάσεων εἰς τήν διαποίμανσιν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νά δώσῃ λύσιν εἰς τήν ἐκρυθμον αὐτήν κατάστασιν, ἀπεφάσισε και ἐπέβαλε προσωρινήν ἀργίαν εἰς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», ἕως ὅτου ἀπολογηθῇ ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου. Συγχρόνως δέ μέ τήν ἐλαχίστην αὐτή ποινή, συνέστησε ἐμπράκτως εἰς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», ὅτι ἐκκλησιαστικός μονάρχης δέν ὑπάρχει εἰς τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὑπάρχει μόνον εἰς τήν Δύσιν ὁ Πάπας, αὐτοαναγορευθεῖς τοιοῦτος. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικήν ἀρχήν ἀναγνωρίζει τήν Ἱ. Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων, ἐνώπιον τῆς ὁποίας καθώς ἀναφέραμε, ἐκρίθησαν πολλάκις Ἀρχιεπίσκοποι, Μητροπολίται και Πατριάρχαι. Ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» Ἀνδρέας δέν θά ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσιν. Ὑπόλογος ὑπάρχων ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, φυγοδικῶν, ὑπεβλήθη εἰς προσωρινήν ἀργίαν διὰ τήν ἀκαταστασίαν πού ἐδημιούργησε εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἦτο ὑποχρεωμένος νά δεχθῇ και κριθῇ ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ ὑπόθεσίς του.

ΒΕΒΩΘΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ» ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Τό Ἀνδρεϊκόν σχίσμα συνεστήθη διὰ πολλαπλῶν παρανομιῶν και παραβάσεων. 1) Ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» Ἀνδρέας, ὁσονάντικανονική και ἄν θεωροῦσε τήν προσωρινήν ἀργίαν πού τοῦ ἐπέβαλεν ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱ. Συνόδου, ἔπρεπε νά συγκαλέσῃ ἀμέσως τήν ὀλομέλειαν τῆς Ἱ. Συνόδου και νά ἐκδικάσῃ τήν ὑπόθεσιν. Αὐτό δέν τό ἔκανε, διότι δέν συνέφερε εἰς τά σχέδια τῶν καθοδηγητῶν συμβούλων του ἀδελ. Τσακίρογλου και κ. Γκουτζίδη, οἱ ὁποῖοι εἰς τήν «νομοκανονικήν» θεώρησίν των, διὰ τήν προκειμένην περίπτωσιν γράφουν ὅτι:

«... Ἐν μόνον Κανονικόν - ἐκκλησιαστικόν μέσον εὐρίσκετο εἰς χεῖρας του, τό νά προσκαλέσῃ εἰς ἔκτακτον και ἐπείγουσαν συνεδρίασιν τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὅπερ ὀρθῶς ἐποίησεν ...» (σελ. 205).

Δι' αὐτῶν ψεύδονται ἀυστόλως, διότι δέν προσεκάλεσε ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» εἰς τήν ἔκτακτον συνεδρίασιν τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐφόσον δέν προσεκάλεσε τοὺς περισσοτέρους Ἀρχιερεῖς, δηλαδή τοὺς πέντε. Παρέβλεψε τό γεγονός ὅτι οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς, τήν προσωρινήν ποινήν

τῆς Ἀργίας, τοῦ τὴν ἐπέβαλον κυρίως, ἐπειδὴ δὲν συγκαλοῦσε τὴν Ἱ. Σύνοδον. Ἀπαιτοῦσαν δὲ οἱ πέντε:

«Καλοῦμεν Ὑμᾶς, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, ὅπως προσέλ-
θητε αὐτοπροσώπως, ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
... Περὶ δὲ τῆς ἡμερομηνίας προσελεύσεώς σας ... παρέχομεν
εἰς ὑμᾶς τὴν εὐχέρειαν καὶ ἀναμένομεν νὰ τὴν προσδιορίσητε
καὶ γνωρίσητε ἡμῖν, ὁ ἴδιος, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐντός
30 ἡμερῶν ἀπὸ λήψεως τῆς παρουσίας.», (ἀρ.πρ.95, 10-5-1995).

Ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ὁμως ἀντὶ νὰ συγκαλέσῃ τὴν ὀλομέλεια τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐκάλεσε μόνον τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς καὶ ἠρνήθη νὰ καλέσῃ τοὺς πέντε. Ὑπάρχει ἀπὸ αὐτὴν τὴν πράξιν, ἄλλη πιὸ αὐταρχικὴ καὶ παράνομος, πού νὰ διασπάῃ τὴν ἐνότητα καὶ δημιουργῇ σχίσμα;

Ἀσύστατος εἶναι λοιπὸν καὶ ἡ προφασιολογία πού γράφουν ὅτι:

«Ἐκφεύγει τόσον τοῦ Πνεύματος, ὅσον καὶ τοῦ γράμματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἢ ἀπαίτησις νὰ ἀναμένεται ἡ συμμετοχὴ ἐπισκόπων στασιασάντων κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, αὐτοαποκοπέντων ἀπ' αὐτὴν καὶ καταστάντων οὕτω ἐκπτώτων καὶ ὑποδίκων.», (σελ.205).

Ἀσχετες τόσον μέ τό πνεῦμα, ὅσον καὶ μέ τό γράμμα τῶν Ἱερῶν κανόνων, εἶναι οἱ ἀνοησίες αὐτές τοῦ κ. Γκουτζίδη καὶ τῶν ὑποτακτικῶν του. Διότι ποῖοι ἱεροὶ κανόνες καὶ ποῖο ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο, ἐπιτρέπει εἰς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπο» νὰ ἀγνοήσῃ καὶ κηρύξῃ ἐκπτώτους (δι' οἷονδήποτε σφάλμα) τὴν πλειοψηφίαν τῆς Συνόδου, χωρὶς οὐδεμίαν Συνοδικὴν ἐξέτασιν; !! Καὶ ἐάν μέ τὴν ποινὴ τῆς ἀργίας, πού ἐπέβαλαν εἰς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον» οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς, «αὐτοαπεκόπησαν» καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ προσκληθοῦν εἰς τὴν Σύνοδον, κατὰ τὰ ἀνοητεύματα τοῦ κ. Γκουτζίδη, τότε διατί τοὺς προσεκάλεσαν μετὰ τό σχίσμα πού ἐδημιούργησαν, κάνοντας ἀντικανονικὲς χειροτονίες;

Γράφουν: «Ἐσχάτως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2876/25-8-95 (π.ῆ) προσκλητηρίου ἐγγράφου της, ἐκάλεσε προσωπικῶς τοὺς 5 Ἀρχιερεῖς, ὅπως προσέλθουν τὴν 9-9-95 (Π.Η.) εἰς κοινὴν σύσκεψιν διὰ τὴν ἐν ὀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος.», (Κ.Γ.Ο. Ὀκτωβρίου 1995 σελ.260-1).

θαυμάσατε λογικὴ συνέπεια. Ἡ ποινὴ τῆς ἀργίας ἦταν δῆθεν «προξικόπημα» καὶ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ προσκαλέσων εἰς τὴν Σύνοδον τοὺς πέντε Ἀρχιερεῖς!! Ἡ ποινὴ τῆς κηθαιρέσεως, πού τοὺς ἐπεβλήθη ὑπὸ τῶν πέντε, μετὰ τῆς ἀντικανονικῆς χειροτονίας πού ἔκαναν, δὲν τοὺς ἐμποδίζει τώρα νὰ τοὺς προσκαλέσων!!! Διὰ τῶν γραφομένων αὐτῶν αἴρεται τό προσωπεῖον μέ τό ὅποῖον θέλουν νὰ καλύψουν τό ἔγκλημα τοῦ σχίσματος, πού ἐδημιούργησαν καὶ γίνεται πασιφανές, ὅτι τοὺς

πέντε Ἀρχιερεῖς, δέν τούς ἐκάλεσε ὁ « Ἀρχιεπίσκοπος » εἰς τήν ἐκτακτον συνεδρίασιν τῆς 2-6-95, ὄχι ἐπειδή τοῦ ἐπέβαλαν τήν ποινήν τῆς ἀργίας καί ὅτι δῆθεν ἔκαναν «πραξικόπημα», αὐτό εἶναι προκάλυμμα. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι οἱ καθοδηγηταί τοῦ « Ἀρχιεπισκόπου » δέν ἤθελαν τήν ἐνότητα τῶν Ἀρχιερέων, ἀλλά ἐπεδίωκον νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τούς πέντε Ἀρχιερεῖς, ἐπειδή εἶχαν καταδικάσει τά αἰρετικά φρονήματά των καί δέν ἤμποροῦσαν νά τούς κατευθύνουν ὅπως ἤθελον.

2) Ἡ κατάλληλος εὐκαιρία νά ἐφαρμώσουν τήν παράνομον αὐτήν βουλήν, δηλαδή νά κάνουν «στην μπάντα» τούς πέντε Ἀρχιερεῖς καί νά τούς ἀντικαταστήσουν μέ ἄλλους, ἐνόμισαν ὅτι τούς ἐδόθη μέ τήν ποινήν τῆς ἀργίας, πού ἐπέβαλαν οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς εἰς τόν « Ἀρχιεπίσκοπον ». Δι' αὐτό καί ἐκινήθησαν ἀμέσως. Ἐκάλεσαν εἰς τάς 2-6-95, εἰς συνεδρίασιν διὰ τοῦ « Ἀρχιεπισκόπου », ὄχι τήν ὀκταμελή Ἱ. Σύνοδον, ἀλλά μόνον δύο Ἀρχιερεῖς, αὐτούς πού ἐγνώριζον ὅτι θά συμφωνοῦσαν εἰς τά σχέδιά των. Τό οὕτως συγκεντρωθέν παράνομον συνέδριον, ἠγνόησε σκοπίμως τούς περισσότερους Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς καί ἐνῶ δέν ἀποτελοῦσε κανονικά τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐσφετερίσθη τό ὄνομα καί τά δικαιώματα τῆς Συνόδου καί ἐκήρυξε ἐκπτώτους τούς πέντε Ἀρχιερεῖς, μέ τήν κατηγορίαν δῆθεν τοῦ «πραξικοπήματος καί τῆς φαρτρίας». Ἐπεκαλέσθη πρὸς τοῦτο καί ἱεροῦς κανόνας, τόν ΛΔ' τῆς ΣΤ' οἰκ. Συνόδου καί τόν ΙΗ' τῆς Δ' οἰκ. Συνόδου, οἱ ὁποῖοι καθὼς παρατηρήσαμε (ἴδε σελίδα 3, 4) εἶναι ἀσχετοί διὰ τήν προκειμένην περίπτωσιν. Ἡ τοιαύτη πρᾶξις καί ἀπόφασις τοῦ ἀνωτέρω ἐκκλησιαστικοῦ συνεδρίου, εἶναι ἄκυρος καί ἀνυπόστατος, ὡς μή γενομένην ὑπό ἀρμοδίου ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου καί κατὰ τήν ὑπό τῶν ἱερῶν κανόνων προβλεπομένην τάξιν.

Μέ τήν ἄρνησιν τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱ. Συνόδου καί τήν καταφρόνησιν τῶν πέντε Ἀρχιερέων, ὁ « Ἀρχιεπίσκοπος » Ἀνδρέας ἐνεργοῦσε αὐταρχικῶς. Μέ τήν κήρυξιν ὁμως ὡς «ἐκπτώτων» τῶν πέντε Ἀρχιερέων, χωρὶς καμμία συνοδική κρίσι, ἐνήργησε ὡς Πάπας!! Διότι ἐνῶ κατὰ τούς ἱεροῦς κανόνας ἕνας Ἐπίσκοπος κρίνεται ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον, αὐτός μέ δύο ἐπισκόπους μόνον, κατεδίκασε καί διέγραψε τήν πλειοψηφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τούς πέντε ἀπό τούς ὀκτώ Ἀρχιερεῖς, χωρὶς κατηγορίαν περί τήν Πίστιν!! Μία παρανομία πρωτοφανῆς εἰς τά χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεκόπη ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καί ἐδημιούργησε τό Ἀνδρεϊκό σχίσμα.

ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ἡ πονηρά βουλή τῶν ἀσυνειδήτων συμβούλων τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκό-

που, νά κάνουν «στή πάντα» τούς πέντε Ἀρχιερεῖς, ἀψηφώντας τό ἔγκλημα τοῦ σχίσματος πού διέπραττον, ἀποκαλύπτεται πλήρως μέ τās ἀμέσως ἀντικανονικές χειροτονίας εἰς τās ὁποίας προέβησαν. Χωρίς χρονοτριβή, ἐντός μιᾶς ἐβδομάδος, ἐχειροτόνησαν πέντε Ἀρχιερεῖς, κατὰ παράβασιν τῶν ἱερῶν κανόνων, τοῦ Δ' τῆς Α' οἰκουμ. Συνόδου, τοῦ ΙΒ' τῆς Λαοδικείας καί ἄλλων, ὀριζόντων: «Ἐπίσκοπον προσήκει μάλιστα μέν ὑπό πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καθίστασθαι». Ἐπίσης κατεφρόνησαν καί τόν ΛΔ' Ἀποστολικόν κανόνα, πού ἀπαγορεύει τόν «Ἡρώτον» Ἐπίσκοπον νά πράξη κάτι ἀπό τά κοινά πράγματα, ὅπως εἶναι οἱ χειροτονίες Ἐπισκόπων, «ἄνευ τῆς πάντων γνώμης». Καί ἐνῶ παρέβησαν τούς ὀρισμούς τῶν ἱερῶν κανόνων μέ τίς νέες ἀντικανονικές χειροτονίες, συνεχίζουν οἱ ἀδελφοί Τσακίρογλου καί ὁ κ. Γκουτζίδης νά ἐξαπατοῦν τήν κοινή γνώμη, δημοσιεύοντας ὅτι ἡ ἐνέργεια τους αὐτή (οἱ χειροτονίες), «κρίνεται ὡς εὐρισκομένη ἐντός τῶν πλαισίων τῶν ἱερῶν Κανόνων», (σελ.206). Ἡ ἀπάτη ὅμως εἶναι φανερή, ὄχι μόνον εἰς ὅσους γνωρίζουν τούς ἱερούς κανόνας, ἀλλά καί εἰς ὄλους ἐκείνους, πού διαθέτουν τήν ἀπλή λογικήν. Οἱ ἴδιοι μέ τήν πράξιν των ἀπέδειξαν ὅτι ἠγνόησαν καί κατεφρόνησαν τούς πέντε Ἀρχιερεῖς διὰ νά προβοῦν μόνον των εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων, προσώπων πού αὐτοί ἤθελον. Διότι, μετά τās χειροτονίας καί τό σχίσμα πού διέπραξαν, διὰ νά φανοῦν ὅτι ἐνδιαφέρονται δῆθεν διὰ τήν ἐνότητα, γράφουν εἰς τούς πέντε Ἀρχιερεῖς: «... διὰ τήν ἐν ἀγάπη καί ἀληθείᾳ ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος σᾶς προσκαλοῦμεν εἰς κοινήν σύσκεψιν μεθ' ἡμῶν ... διότι σᾶς θεωροῦμε εἰσέτι ἐν Χριστῷ ἀδελφούς.», (ἀριθ. πρωτ. 2876/25-8-95).

Ἀφοῦ τούς θεωροῦν «ἐν Χριστῷ ἀδελφούς» τότε διατί ἐχειροτόνησαν χωρίς αὐτούς καί διατί ἰσχυρίζονται τώρα ὅτι οἱ χειροτονίες των εἶναι κανονικές; Ἡ πράξις των αὐτή ἐφάνερωσε εἰς τήν πραγματικότητα μία φατρία τῶν συμβούλων τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Ἀνδρέου, κατωτέρων κληρικῶν καί λαϊκῶν κατὰ τῶν πέντε Ἀρχιερέων. Ὁ κύκλος αὐτῶν, ἀποτελούμενος ἀπό πέντε ἕως δέκα προσώπων, τά ὁποία κατευθύνουν κατὰ πάντα τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», ἔπεισε καί τούς δύο Ἀρχιερεῖς, Πειραιῶς κ. Νικόλαον καί Ἀργολίδος κ. Παχώμιον καί συνέπραξαν εἰς τās χειροτονίας πέντε νέων «Ἐπισκόπων», δημιουργώντας ἔτσι μία ἄλλη «Σύνοδο», τήν ὁποίαν θά ἤμποροῦν νά κατευθύνουν κατὰ πάντα. Ἐφήρμοσαν δηλαδή οἱ κύριοι αὐτοί τήν ἀρχήν «διαίρει καί βασιλευε» καί «ἔλυσαν τό πρόβλημα τους»!! Μέ αὐτόν τόν πρωτοφανῆ, παράνονον καί ἀντικανονικόν τρόπον συνεστήθη τό Ἀνδρεϊκόν σχίσμα. Οἱ κύριοι αὐτουργοί τοῦ σχίσματος αὐτοῦ, Ἐλευθέριος Γκουτζίδης, ἀδελφοί Τσα-

κίρογλου καί τό υπόλοιπο περιβάλλον τους, αγωνίζονται παντοιοτρό-
πως διά νά τό ἐδραιώσουν, χρησιμοποιώντας ὅλα τά μέσα καί ἰδρικά τήν
παραπληροφόρησιν διά δημοσιευμάτων. Ἀγωνίζονται νά πείσουν τήν κοι-
τήν γνώμη, ὅτι αὐτοί εἶναι ἀνεύθυνοι διά τήν κατάστασιν καί τό σχί-
σμα πού οἱ ἴδιοι ἐδημιούργησαν. Κάνοντας προσκλήσεις εἰς τοὺς πέν-
τε Ἀρχιερεῖς διά συνάντησιν, θέλουν νά ἐμφανισθοῦν ὅτι ἐνδιαφέρο-
νται διά τήν ἐνότητα. Ἐάν ὅμως παρακολουθήσῃ κανεῖς τά γραφόμενά
των καί εἰδικά τήν προσφάτως δημοσιευθεῖσα ἐπιστολή εἰς τήν « Ὁρθό-
δοξον πνοήν» (ἀρ. φύλ. 281), τήν ὁποίαν ὑπογράφει ὁ «Μεσογαίας
π. Κήρυκος», (μέ τήν ἐπιστολή αὐτή θά ἀσχοληθοῦμε εἰδικά σέ ἄλλη
ἐργασία), θά διαπιστώσῃ ὅτι εἰς τήν πραγματικότητα δέν ἐπιδιώκουν
τήν ἔνωσιν, ἀλλά μέ τόν τρόπον τους, τήν διαστροφήν, τὰς συκοφαν-
τίας καί ὕβρεις, ἀποκόπτουν καί τήν παραμικράν ἐλπίδα ἐνώσεως.

Ἐυχόμεθα ἵνα συνέλθουν καί κατανοήσουν ὅτι ἐάν πραγματικά ἐνδι-
αφέρονται διά τήν θεραπείαν τῆς δημιουργηθείσης ἤδη καταστάσεως,
πρέπει νά ἐνεργήσουν σύμφωνα μέ τήν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή ὅ-
χι μέ τήν κάλυψιν τῆς αἰτίας τοῦ χωρισμοῦ, ἀλλά μέ τήν ἀποκάλυψιν
τῆς πλάνης (εἰκονομαχίας) καί τήν πραγματικὴν καταδίκην αὐτῆς.

Ἱερομόναχος Ἰωάσαφ

Ἱερομόναχος Ἰωάσαφ

Ἱερχος Χρυσόστομος

Ἱερομόναχος Χρυσόστομος